

(המשך מעמוד 34)

עם קובי אושרת ושלמה צה. עוד לפני שעליתי לבימה אמרתי להם שהפעם יש לי כללי-ברזל: אני דורש שהשורשים שלי ילכו איתי לכל מקום. אני לא מוכן יותר להזרק למצבים שבהם אהיה לבד. זה לא יקרה לי עוד פעם בחיים. אני רוצה להיות תמיד מוקף בחברים ובמיש"פחה.

לתחרות הסופית, שתיערך בשטוקהולם, אני חושב שישכרו מטוס. הפעם נוסעים איתי הוריי, אחי חופני, אחותי ורדינה, ועוד המון חברים. שהבטיחו לי להצטרף. אני לא יכול להגיד איזה משני השירים בהם זכיתי הוא טוב יותר. מה שאני יודע שהשיר עולה עולה הוא שיר שמח נורא. זאת הגרולה האמיתית שלו. יש הרבה שירים יפים, אבל מעט שירים ממש שמחים.

בכלל, היום אני מלא שימחה. ברור לי כיום שההתמוטטות שקרתה לי היה חלק מהבניה שלי מחדש. אני חושב שהעליה שלי מחדש החלה אחרי היום הקשה ביותר בחיים שהיה לי. היה זה בתקופת המשבר, הרגשתי שאני טובע. חיפשתי משהו חיצוני להתפס בו. כשהייתי מרגיש כך, הייתי תמיד רץ לרופא שיעזור לי. באותו יום הגעתי למחלקת מיון בבית-החולים איכילוב. הרופא התרן, שאני לא זוכר אפילו את שמו, בדק אותי, ואחר כך פנה ואמר לי: "אתה אדם בריא לחלוטין. אנחנו לא יכולים לעזור לך. רק אתה מסוגל להחזיר לעצמך את הכוח".

זה היה רגע ההתפכחות שלי, הידיעה שאף אחד לא יעזור לי. זה היה הרגע הקשה ביותר בחיי. עד לנקודה הזאת הייתי מאוד תלתי, הילד הקטן שתמיד סיפקו לו את הכל. מהרגע האיום ההוא הגעתי עד היום, לרגע הוכיח בשנית: וזאת הרבה מאוד בזכותה של דבורה שהביאה אותי בחזרה לפיסגה, שאותה עזבתי כריוק לפני שבע שנים. חבל שדבורה לא וכתה להשתתף איתי ברגע הזה.

עד כאן יזהר כהן. ירדנה ארזי קיבלה את ההפסד בתחרות בצורה יפה. היא לא חדלה מלחייך. כולם רצו לנחם אותה, אבל



בית לנוצרי היתה זו כמעט הפעם היחידה שבה נאסמו כל בני מישפחת בראונשטיין. על דורותיה, לש"מוח בתינוק שנולד לאדגר. את ברית-המילה ערכו בבית מלון בחיפה.

הפעם היה זה הבעל שניסה לטעון כי חרווה היא ספקיהודיה, ויש צורך לברר את מעמדה האישי. שכן כאשר אחד הצדדים לנישואין איננו יהודי, אין סמכות לבית-הדין הרבני לערוך גירושין, ואז יש צורך לכנס בית-דין מיוחד, דבר הלוקח זמן רב וכרוך בהוצאות.

בית-הדין הרבני קיבל העתק מתעודת-הטבילה של חרווה, שנעדה עליידי אביה להצילה מהשוואה הבאה, והרבנים קבעו כי היא אכן נוצריה וכן גם כנה. לכן, קבעו, אין בית-הדין

הדלת והשאיר אותי ואת התינוק ליד דלת סגורה, מספרת חרווה. היא עמדה המומה עד שהבינה כי אדגר איננו מתכוון לחזור ולהכניס אותה לדירה. אז לקחה את הפציה ועברה להתגורר בביתה של חברה. "הוא טילפן לאמי ואמר לה: זרקתי את הבת שלך מהבית, והיא בטח תבוא הביתה כרגל כי אין לה כסף!" אבל היא לא חזרה הביתה כרגל. היא עברה מחברה לחברה, בתיקווה כי בעלה יתעשת ויחזור אליה ולתינוק שלהם. אז שמעה כי הוא נסע עם חרווה

– אחרי שנולד בנם, משה-ערן, זרק אותה בעלה מהבית בטענה כי היא הונתה אותו וכי הוא אינו רוצה להיות נשוי לנוצריה

לרומניה לטיול, והבינה כי הפרידה היא עניין ממושך. חרווה פנתה לביטוח-לאומי וביקרה שהבטחת-הכנסה ושכרה רירה בחיי פה וחיתכה. דרך חברים התברר לה, כי אדגר טוען שהיא רימתה אותו ואמרה לו שהיא יהודיה, בעוד שהיא נוצריה, ולכן הנישואין אינם תופסים. חרווה שלחה מיכתבים, טילפנה, ביקשה מחברות להתערב, אך תשובותיו של אדגר הילד, כי אתם לא יהודיים". חרווה הגישה תביעת-מוזנות עבודה ועבור הילד, ואדגר הגיש בקשה לגט בבית-הדין הרבני בחיפה. בבקשת-הגט טען הבעל, כי חרווה מעולם לא סיפרה לו על הבעיות כמעמדה האישי, ואמרה שכדאי שיתחתנו בקפריסין מפאת פער-הגיל ביניהם. הוא טען כי הפרשה-הגילים החל מפריע לו. כאותה בקשה גם טען הבעל כי הוא מבקש לוודא אם אומנם הילד הוא בנו, ודרש שתיערך בדיקת-דקמות. הוא סיפר כי חיינו עם חרווה הפכו בלתי נסבלים, מכיוון שהיא הפכה עצבנית והיסטרית, ותייחסה אליו בגסט-רוח ובתוקפנות, וכי הגיעו לאוזניו שמועות על מעמדה האישי של חרווה ונוכח לדעת כי היא רימתה אותו.

חרווה כפרה בסמכותו של בית-הדין הרבני לגרש אותם. היא הצהירה כי נולדה לאם נוצריה וכי בעלה ידע על כך היטב לפני הנישואין, ולכן הסכים לנישואין-קפריסין. היא הצהירה עוד כי היא אוהבת את בעלה ואיננה סבורה כי עליהם להתגרש.

חרווה ואדגר, נולד בחיפה במרס 1983. הוריו טרם ידעו בכלל שאנחנו נישואים, כי הוא לא ביקר אותם ופחד לספר להם. למחרת לידת התינוק, שלחה אמי את אדגר כדי שיספר להודיו על התינוק. היא אמרה לו להגיד להם שהוא לא רוצה להתחתן עם חרווה, כי הוא כבר נשוי לה, ומזל טוב! יש להם גם נכד."

אחרי ארבעה ימים הגיעו הורי החתן לביקור. חרווה אמרה להם כי תמשיך לגור אצל אמה ואין היא זקוקה לרבר מהם. היא התרשמה שהם חושבים כי החתונה היתה ברבנות, והיתה חפזיה בגלל הריונה של חרווה. הורי החתן דרשו כי הברית תיערך במלון ולא בבית, מכיוון שהם רוצים להזמין חברים מכובדים, ולא נעים להם לעשות זאת על נישואין-קפריסין.

אם נעשה חוזה-נישואין אצל שולמית אלוני, לא יכירו בנו כזוג נשוי, והוא יפסיד את כל ההטבות" אמרה חרווה. "אחרי החלטתה של שנינו, ולא בפנצ'ר, נכנסתי להריון בקיץ 1982. אדגר הסביר לי כי אמו תתנגד לנישואין עם נוצריה ולא תקבל נישואין קפריסין. אבל מכיוון שבנישואין-חוזה לא היה יכול לקבל הטבות, החלטנו בכל זאת על נישואין-קפריסין". חרווה שלחה את אדגר לבית הוריו לספר להם על החלטתו. הוא נסע לבית-ים בספטמבר 1982, אך לא היה לו אומץ לספר על נישואין-קפריסין. הוא רק סיפר להוריו שהוא רוצה להתחתן עם חרווה. הם איימו עליו, ולא נתנו לו רמיקס" סיפרה.

בגלל התנגדות ההורים היו לשניים היסוסים באשר לחתונה. חרווה הציעה



ארבעה דורות מישפחת הבעל, אדגר בראונשטיין (מזר-קן), נאספה כולה לכבוד הברית. בתמונה: הסבתא פאולינה בראונשטיין ואמו של הסבא, המחזיקה בתינוק.

למרות שהם לא השתתפו במימון הברית, במלון מרום בחיפה. לפני הברית בעלי הוזהר אותי שלא אומין קרובי-מישפחה שיודעים על דתה של אמי. אחי וגיסתי לא באו, כי נעלבו מזה" סיפרה חרווה. חודשיים גרו אצל אמה של חרווה, עד שזו חלתה והם נאלצו לחפש להם מקום-מגורים חדש. הם עברו לגור כמעונות-הסטודנטים בחיפה.

ביוני 1983, כאשר הילד היה בן שלושה וחצי חודשים, גילו הורי החתן כי כלתם נוצריה. "זה היה בשעה 2 בצהריים, אמו טילפנה לאמי ואמרה לה שהיא לא מוכנה שבנה יגדל ילד גוי ויחיה עם נוצריה. לא עלינו מרומניה כדי שהבן שלנו יתחתן בישראל עם בחורה נוצריה", אמרה לאמה של חרווה.

בית-זיין מיוחד

כבר אחרי כמה ימים התעוררה מריבה בין חרווה ובעלה. לדיברי חרווה, היתה המריבה בגלל כספי המתנות לתינוק. "הוא איז את החפצים שלי, הוציא אותם מחוץ לדלת, נעל את

לדחות את המועד, והם עברו לגור במיגדל-העמק, אצל אמה של חרווה, כדי לחסוך את דמי-השכירות. חרווה ענדה, למרות הריונה, ופירנסה את שניהם.

היא התייעצה עם פסיכולוגים והשתכנעה כי אין כל רע בנישואין עם גבר הצעיר ממנה בתריסר שנים, בעיקר כאשר הוא עצמו טען כל הזמן כי הוא זקוק לה כאמא. "ראיתי שהוא נמשך לנשים מבוגרות. הוא היה מחזר אחרי נשים מבוגרות ממני, בנות 50 ו-60. פעם אפילו חיזר אחרי קוסמט טיקאית אחת, חברה של אמי, וזה הביך אותי."

כאשר חקרתי אותו, התברר לי כי כאשר היה ילד קטן, ברומניה, היתה לו מטפלת מבוגרת ממנו בתריסר שנים, והיא היתה בעצם האדם הקרוב לו ביותר, ולכן אולי נמשך לנשים מבוגרות" הסבירה חרווה. בדצמבר 1982 החליטו השניים סופית להתחתן בקפריסין. הם התייעצו כאחיה של חרווה, שנישואים עם עצמו לפני שנתיים, ונסעו להתחתן. הוא הכין אותי שלא אספר להוריו על נישואי הדת ועל כך שזו הסיבה לנישואין-קפריסין שלנו" אמרה חרווה. משה-ערן בראונשטיין, בנם של



יזהר כהן ואמו "רק אתה מסוגל!"

היא אמרה: "כל התחרות היא בלי שום פרופורציה, אני עובדת כל השנה כלי-כך קשה. השקעתי 20 אלף דולר בתקליט שהצלחתי, ופיתאום שלוש דקות של הופעה צריכים לקבוע בשבילי כלי-כך הרבה". רק במדינה כזאת יכול להיות טירוף כזה אחרי שיר. אני עם פסי-טיבלים גמרת".